

Szabó Attila VAKABLAK

Engem a repülés mindig érdekelt. Sokszor elképzelttem árnyékomat az utcaköveken, darabokra hullva az emberek hátán, megnyúlva a házfalakon, ahogy a sarki épületen egy pillanatra derékba török a testem. A pocsolyát kívántam a legjobban, ahogy átsuhanok felette, és árnyékom színnel, formával telik meg, egy pillanatra visszatükröződik benne az arcom, s fölötte a végtelen ég. Becsapódom az égbe. Mondom, hogy baromság. Véletlenül se legyek olyan, mint a többiek. Mért, te nem voltál 18? Nem akartál más lenni, mint a szürkék, a bambák, a gaudeámus igiturozó, pityergő Loliták? Jaj, de szépek vagyunk a nagy betűs élet kicsicsázott kapujában! Én nem átlépni akartam azt a baszott küszöböt, együtt a fenekemet csipkedő többiekkel, hanem átrepülni rajta, sugársebességgel. Meg is csináltam. Szarér nem tudtam megdöglenni. A szarér! Én már nem akartam elolvasni a *szörnyű tettemről* szóló szalagcímekeket, a faszom akarta. Mosolyogni akartam ezen az egészen, összezúzott fejjel, szám szélére ragadt agyvelődarábokkal. Én ezt nem akartam tudni már. Hogy utána mi lesz. Beszélgetni veled, nézni azt a szánakozó, és kétségbeejtően megértő fejedet. Na, végre rándult egyet a szemöldököd, öregem! Szánalmat látok rajtad. Mért? Mert szegény 18 karikás a lábát már nem mozgatja többé? De én tolószéken is repülni fogok, tudd meg, kisöreg, nem kell a szánakozásod. A megbánást pedig ne is keresd. Nincs bennem. A krapeket sajnálom, akire ráestem, kellett neki pont kilépni az ablak alá, fényképezni a kicsi lányát, ahogy a matrózbúzán csíkot húz a szétkenődött szemfesték, gratulálok! Megmentette az emberi élet becsületét, büszke lehet rá, a kis dugonicstitusz. Péter apja volt, tudom. Már zuhanás közben megismertem, láttam, amikor alám lép, oda, ahová a becsapódást terveztem. Petike meg most játszhatja a szentterézt az apja betegágya mellett. Még az is lehet, hogy jót tettem vele. Van kire hivatkoznia, hogy hol cseszte el az életét. Ennyi jótettet bevállalok. Őerte meg pláne! Mire vagy még kíváncsi? A repülésről szívesen beszélek. Sokáig terveztem. Gyerekkorom óta, kimondhatatlan vággyal. Ha apámék veszekedtek, gyakran kiültem az ablakba, és számoltam. Száznál ellököm magam. Gyáva voltam, nem mertem. 99-nél megálltam, és csak hallgattam őket, ahogy mondják mindig ugyanazt. Csak magamban suttoztam, hogy kilencvenkilenc, kilencvenkilenc, kilencvenkilenc... Tudtam, hogy megteszem egyszer.

Zsuppit szerettem, a kis pocok arcát, ő látott bennem spirituszt, ezt a szót használta, és mindig megnyalta a szája szélét, amikor kimondta, spiritusz, így, sípoló s-sel. Szerette a rajzaimat. Amikor megmutattam neki, percekig nem szólt, minden apró részletet megnézett, bólogatott, és ujjá végigvezette a levegőben a ceruzám elképzelt útját. Komoly volt ilyenkor, és beleizzadt, annyira akart segíteni, hogyan tovább. De valójában ő sem figyelt rám. Tavasszal mondtam neki: kiugrok ballagáson az ablakból. Jó téma, mosolygott zavarodottan, és Leonardóról beszél. Jó téma.

akár egy angyal

Nem akarok többet mondani. Tudnak mindent, nem? Érdekes vagyok, híres lettem, ez röhej! Hagyjanak engem békén! Menjen már! Mindig ebben a csuhában jár, kisapám? Vagy nem volt ideje átöltözni? Nem jön ám be, bár én is szeretem a feketét. Abban járok, csak ez becsapós, ez a sok gipsz, hogy mindenem fehér, akár egy angyalnak.

Azért, mert nem tudtam meghalni, azért még nem akarok élni! Ez nem a második életem, hiába mondják mosolyogva, ez ugyanaz a szaros elbaszás, mint ami volt. Nem változtam meg, ha fel tudok kelni, újra megpróbálom, mert ez maga volt a gyönyörűség. Ennyi. És ne nézzen ilyen szánakozó arccal, mindjárt megsajnálom, úgy sajnál. Hagyjon békén! Menjen a faszba! Vagy tudja, mit, ha segíteni akar, vigyen oda az ablakhoz. Hadd nézzek széjjel kicsit. Beszari alak, ne sóhajtozzon már.

kép | flickr.com